

Nom: Paula Ortega Gargallo

Etapa: Educació Secundària Obligatòria

Curs: primer de eso

Col·legi: Cristo rey, Benifaio, València

SANTIAGO GRISOLÍA

Passejava per la meua ciutat, València. Feia un dia esplèndid, d'eixos que ens regala el mes de març a falles, quan de sobte, un jove en va cridar l'atenció. Em vaig parar per observar-lo, ja que pareixia estar pensant en alguna cosa verdaderament important. Em va inquietar l'expressió del seu rostre i no vaig poder evitar preguntar-li quina era aquella cosa que semblava preocupar-li tant... així que em vaig acostar i amb una veu de tímidesa vaig dir: Hola, sóc Paula!, s'ha quedat bon dia, veritat? El primer que se'm va ocórrer per a començar amb ell una conversa. Ell va deixar per un moment els seus pensaments i em va contestar: Hola!, jo sóc Santiago, Necessites alguna cosa? No sabia que contestar-li, ja que no volia semblar xafardera i preguntar-li tan directament què era allò que tant pareixia preocupar-li, però en un acte d'atreviment li ho vaig soltar: Sembles preocupat! vols que parlem? I així va començar la nostra amistat.

Després d'uns quants cafés i llargues passejades per la nostra ciutat, vaig saber de què es tractava el seu calfament de cap i vaig entendre el perquè d'aquella cara d'inquietud el dia que ens vam conèixer. Havia de prendre, possiblement, la decisió més rellevant de la seua vida. Doncs era un jove brillant, estudiant de medicina que havia rebut una considerable beca per anar-se'n a estudiar als estats Units. Havia de prendre una decisió, deixar la seua "terreta" per perseguir el seu somni allà a l'estranger. Després de contar-me les seues reflexions sobre el tema el bai animar perquè s'en anara.

Quan ens tornarem a veure, al cap d'uns dies d'aquella conversa, em va comunicar la seua decisió, el que s'havia convertit en el meu amic em deixava per anar-se'n als estats Units. Aquella vesprada va ser la nostra despedida.

Vam continuar la nostra amistat malgrat la distància. Quasi totes les setmanes ens enviàvem cartes i en comptàvem les coses més importants i així van anar passant els anys...

Ell em va contar que va col·laborar amb el professor Severo Ochoa en uns estudis de l'encima màlica, que va anar a la universitat de Chicago, on va iniciar l'ús d'isòtops marcadors per a l'estudi de pautes metabòliques, que amb aquesta tècnica va aconseguir demostrar la fixació del CO₂ en els teixits anòmals, que va ser contractat per la Universitat de Wisconsin, on va realitzar una contribució decisiva per al coneixement del cicle metabòlic de la urea, que va treballar a la Universitat de Kansas com a professor associat i va ser director d'Institut d'Investigació Mèdica, va a ser nomenat catedràtic en Kansas i director del departament de Bioquímica, també que allí va fer una tasca admirable com a professor d'investigació, que va ser nomenat professor distingit de la Universitat de Kansas. Jo també anava a contar-li el que passava a la meua vida, però clar... res tan interessant com tot el que havia obtingut ell.

Santiago era un apassionat de la seua feina, per tots els llocs on havia anat a treballar intentava transmetre la cultura científica, és a dir, fusionava dos realitats, la cultura i la ciència, teixint una interacció entre els productors de coneixement científic com ell i altres grups socials. Va jugar un paper molt important en la integració de la cultura científica en la societat i per això jo estava molt orgullosa d'ell.

De sobte un dia, vaig deixar de rebre cartes del meu amic Santiago i a poc a poc, a pur de passar els anys, vaig deixar de guardar la nostra amistat a un raconet del meu cor i vaig seguir amb la meua vida.

Després de molts anys sense saber res l'un d'altre, jo ja era una dona velleta, a la que encara li agradava passejar per al centre de València i com cada de, vaig eixir per la plaça de la Verge a estirar les cames i prendre el solet i pas rere pas vaig arribar al lloc on vaig conèixer al meu millor amic Santiago. Allí estava el banquet on vaig veure per primera vegada a aquell jove preocupat. Hui havia un home major de cabells blancs assentat a aquell banc i quan es va pegar la volta... era ell! Santiago havia tornat a casa.

Tan de pressa com vaig poder em vaig arrimar al banc i com la primera vegada li vaig dir: Hola, soc Paula!, s'ha quedat bon dia, veritat? Ell em va mirar amb un somriure i ens vam afondir en una forta abraçada.

Has tornat! -li vaig dir- què fas ací?

Al que em va contestar: He tornat per amor.

Per amor? -vaig preguntar-

Sí, per amor a la meua terreta i a tu.

Em vaig quedar bocabadada. Per primera volta, després de tants anys anaven a dir el que de veritat sentíem l'un per l'altre, perquè érem dos enamorats que per la distància no havíem pogut viure la nostra història d'amor.

I de sobte! "Riiing, Riiing, Riiing!". No em podia creure! Era el despertador... aleshores havia sigut tot un somni. Ací és quan em vaig recordar del que el dia anterior en van explicar en el col·legi, qui era Santiago Grisolí i perquè havia sigut tan important per a Espanya i els descobriments que havia aportat a la ciència.

I tot açò em va fer preguntar: i si Santiago no haguera acceptat anar-se'n amb la beca a l'estranger? No hauria pogut fer totes aquelles investigacions i descobriments que ara són tan considerables per als avanços en la nostra societat.

En definitiva, aquell dia en l'escola i aquella nit als meus somnis vaig aprendre molt sobre la vida d'aquest metge i científic valencià.